

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **V. F. a spol.** pre trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 na verejnom zasadnutí 30. mája 2007 v Bratislave o odvolaniach obžalovaného V. F. a obhajcu obžalovaného F. M. JUDr. J. L. proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku z 10. januára 2007, sp. zn. PK 2 Tš 8/2005, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolania obžalovaného V. F. a obhajcu obžalovaného F. M. JUDr. J. L. **s a z a m i e t a j ú .**

O d ô v o d n e n i e .

Špeciálny súd v Pezinku (ďalej len špeciálny súd) rozsudkom z 10. januára 2007, sp. zn. PK 2Tš 8/2005, uznal obžalovaných V. F., F. M. a Ing. M. Š. za vinných z trestného činu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods.1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 na tom skutkovom základe, že

- **obžalovaný V. F.** od presne nezistenej doby najskôr od 15. augusta 1997 do 4. februára 2002, ako predseda predstavenstva obchodnej spoločnosti H. a.s., do 9. januára 2002 vedenej pod obchodným menom H. o.c.p., akciová spoločnosť, a od 6. novembra 1997 i ako konateľ obchodnej spoločnosti B. s.r.o.,

- **obžalovaný F. M.** od presne nezistenej doby najskôr od 17. februára 1997 do 4. februára 2002, ako konateľ obchodnej spoločnosti B. s.r.o., do 5. novembra 1997 vedenej pod obchodným menom B., spoločnosť s ručením obmedzeným K.

a od 15. augusta 1997 i ako podpredseda predstavenstva obchodnej spoločnosti H. a.s., do 9. januára 2002 vedenej pod obchodným menom H. o.c.p., akciová spoločnosť,

- **obžalovaný Ing. M. Š.** od presne nezistenej doby najskôr od 6. novembra 1997 do 4. februára 2002, ako konateľ obchodnej spoločnosti B. s.r.o. a od 23. júna 2000 i ako člen predstavenstva obchodnej spoločnosti H. a.s., do 9. januára 2002 vedenej pod obchodným menom H. o.c.p., akciová spoločnosť,

po vzájomnej dohode a za vzájomnej súčinnosti v sídlach týchto obchodných spoločností v K. a v sídlach pobočiek obchodnej spoločnosti B. s.r.o. na rôznych miestach v Slovenskej republike, prostredníctvom splnomocnených zamestnancov, pod zámienkou uzatvárania zmlúv o tichom spoločenstve a zmlúv o pôžičke, vylákali od presne neurčeného počtu osôb finančné prostriedky vo forme vkladov tak, že i s využitím rozsiahlej reklamy v rôznych printových a elektronických médiách predstierali, že disponujú takými podnikateľskými projektmi a takým personálnym a materiálnym vybavením, že ich peniaze budú investované a podnikateľskými aktivitami zhodnotené a že im z toho budú vrátené v dohodnutej dobe i s úrokmi a s výnosmi zo zisku až do výšky 53 % za rok, hoci vedeli, že vzhľadom na nízku rentabilnosť ich podnikateľských aktivít a vykazovaný záporný hospodársky výsledok sľubované zhodnotenie z týchto aktivít nebudú môcť splniť, pričom sa spoliehali, že vklady s dohodnutými úrokmi vrátia z peňazí vložených ďalšími vkladateľmi, takto získané finančné prostriedky nevrátili, čím na škodu najmenej 123 204 poškodených osôb v prospech seba prostredníctvom obchodných spoločností H. a.s. a B. s.r.o. neoprávnene získali, obžalovaní V. F. a F. M., na základe celkového počtu 245 858 uzatvorených zmlúv 14 458 106 289 Sk, pričom obžalovaný Ing. M. Š. sa podieľal z celkového počtu na 225 610 uzatvorených zmluvách sumou 14 044 100 861 Sk.

Špeciálny súd ich za to odsúdil:

Obžalovaného V. F. a F. M.

Podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 k trestu odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 na výkon trestu odňatia slobody obidvoch obžalovaných zaradil do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 obžalovaným V. F. a F. M. uložil trest prepadnutia majetku.

Obžalovaného Ing. M. Š.

Podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 k trestu odňatia slobody na 7 (sedem) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ s použitím § 39a ods. 3 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 na výkon trestu odňatia slobody zaradil obžalovaného do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny.

Naproti tomu špeciálny súd

obžalovanú Ing. A. M., narodenú X. v N. R., trvalo bytom K.,

podľa § 226 písm. c/ Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII Gv 207/04, zo 6. júna 2005,

pre skutok obžalobou právne posúdený ako trestný čin porušovania záväzných pravidiel hospodárskeho styku spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 127 ods. 1 Trestného zákona a trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona, v obidvoch prípadoch účinného do 1. januára 2006,

ktorý mala spáchať spoločne s obvinenými V. F., F. M. a Ing. M. Š. tým, že od 23. júna 2000 do 18. októbra 2001 ako členka predstavenstva obchodnej spoločnosti H. v rozpore s ustanoveniami § 44 ods. 1, ods. 2 a § 45 ods. 1 Obchodného zákonníka o nekalej súťaži, prostredníctvom printových a elektronických médií šíрили v Slovenskej republike masívnu a agresívnu reklamu, v ktorej v rozpore so skutočnosťou predstierali, že spoločnosti H. a B. disponujú takými podnikateľskými projektmi a takým personálnym a materiálnym substrátom, že sú spôsobilé zhodnocovať vklady fyzických osôb v neštandardne vysokej miere, pričom na základe tejto reklamy prijímali v pobočkách B. po celom území Slovenska, špeciálne zriadenými na tento účel, v rozpore s ustanovením § 1 ods. 1 písm. a/ zákona č. 21/92 Zb. o bankách i so živnostenským oprávnením uvedených spoločností od fyzických osôb vklady, a to na základe rôznych typov zmlúv, pričom predstierali, že ich vklady budú podnikateľskými aktivitami zhodnotené až do výšky 58 % hoci vedeli, že vzhľadom na charakter ich podnikateľských aktivít a vykazovaných hospodárskych výsledkov sľubované zhodnotenie nebudú môcť splniť a na vyplácanie splatných istín a úrokov v skutočnosti použili peniaze získané od neskorších vkladateľov. V období od 15. augusta 1997 do 4. februára 2002 bola takýmto spôsobom na základe 856 006 zmlúv získaná celková suma 62 783 192 559 Sk, pričom – obvinení V. F. a F. M. zodpovedajú za to, že v období od 15. augusta 1997 do 4. februára 2002 zo 65 348 zmlúv uzatvorených z H. a zo 180 510 zmlúv so spoločnosťou B., nebola klientom vyplatená istina, čím im vznikla škoda 14 458 106 289 Sk, - obvinený Ing. M. Š. zodpovedá za to, že v období od 23. júna 2000 do 4. februára 2002 zo 62 605 zmlúv uzatvorených s H. a zo 163 005 zmlúv uzatvorených s B. nebola klientom vyplatená istina, čím im vznikla škoda 14 044 100 861 Sk, obvinená Ing. A. M. zodpovedá za to, že v období od 23. júna 2000 do 18. októbra 2001 z 29 200 zmlúv uzatvorených s H. nebola klientom vyplatená istina, čím im vznikla škoda 1 958 878 640 Sk,

preto, že nebolo dokázané, že tento skutok spáchala obžalovaná.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie obžalovaný V. F. a obhajca obžalovaného F. M. JUDr. J. L..

Obžalovaný V. F. odôvodnil podané odvolanie v osobitných písomných podaniach jednak sám a jednak prostredníctvom obhajkyne JUDr. M. Š..

Obžalovaný V. F. sám vytýkal tieto procesnoprávne a hmotnoprávne pochybenia v doterajšom konaní :

1.) že, celé súdne konanie bolo vykonané nepríslušným, a teda nezákonným súdom, keďže obžaloba bola podaná na Krajskom súde v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu;

2.) že, Krajský súd v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu po podaní obžaloby postupoval v rozpore so zákonom, keď trestnú vec Špeciálnemu súdu v Pezinku postúpil len prípisom a nie uznesením o postúpení veci podľa § 222 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006;

3.) že, existujú pochybnosti o nezaujatosti sudcov Špeciálneho súdu v Pezinku JUDr. R. S., JUDr. I. K. a Z. C. ako aj prokurátorov Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky JUDr. J. P. a JUDr. J. Š., keďže tieto mená sa v značnom rozsahu nachádzajú v mennom zozname poškodených;

4.) že, Špeciálny súd v Pezinku po predbežnom prejednaní obžaloby na neverejnom zasadnutí konanom 15. novembra 2005 postupom podľa § 188 ods. 1 písm. e/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 nevrátil vec prokurátorovi na došetrenie, ale naopak napriek existencii viacerých závažných chýb z prípravného konania nariadil vo veci hlavné pojednávanie, pritom

- chýbal súhlas poškodených s trestným stíhaním podľa § 163a Tr. por. účinného do 1. januára 2006;

- Ing. M. M. bol vo veci pribratý za znalca v čase, keď ešte nebol zapísaný do zoznamu znalcov;

- databázy zo serverov a počítačov firiem H. a.s., a B. s. r. o., boli zaistované 5. februára 2002, i keď príkaz na vykonanie tohto procesného úkonu bol príslušným súdom vydaný až 6. februára 2002,

- výsluch svedkov Mgr. I. B., Ing. M. H., Ing. M. O., Ing. J. M. a Ing. I. P. bol vykonaný pred začatím trestného stíhania a vznesenia obvinenia;

5.) že v dobe od 12. decembra 2005 do 26. apríla 2006 došlo zo strany špeciálneho súdu k nezákonným obštrukciám, ktoré mali za následok štvormesačný prieťah v konaní;

6.) že, hlavné pojednávanie po 26. apríli 2006 vykonal nezákonný senát, keďže proti jeho členom v tento deň bola vznesená námietka zaujatosti a tento senát špeciálneho súdu vo veci ďalej konal napriek tomu, že o sťažnosti proti jeho rozhodnutiu o tejto námietke nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 2/2005);

7.) že špeciálny súd pri posúdení otázky trestnosti činu ignoroval povinnosť hodnotiť starý a nový Trestný zákon v komplexe jeho všeobecnej a osobitnej časti;

8.) že špeciálny súd opomenul prihliadnuť k naplneniu okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu, ktorou bol súhlas poškodených;

9.) že vykonaným dokazovaním vôbec nebolo preukázané,

- že by on osobne „lákal a vyberal“ investičné zdroje pre H. a B.;
- že by on osobne sľuboval zhodnotenie investičných zdrojov konkrétnou investíciou a ich vrátenie;
- že by on osobne alebo prostredníctvom splnomocnencov vstupoval do nejakého obchodno – záväzkového alebo občiansko – záväzkového vzťahu s poškodenými;

- že by on osobne neoprávnene získal 14,5 miliárd Sk a teda v takejto výške spôsobil škodu;

10.) že špeciálny súd pri ustálení skutkového stavu veci vychádzal len z výpovedí spoluobžalovaného Ing. M. Š., ktorý v snahe získať výhody v podobe uloženia miernejšieho trestu a z dôvodu osobnej pomsty uvádzal nepravdivé skutočnosti;

11.) v neposlednom rade poukázal na celý rad rozhodnutí publikovaných v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky viažucich sa k skutkovej podstate trestného činu podvodu.

Obžalovaný V. F. prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. M. Š. vytýkal okrem už vyššie uvedených tieto ďalšie procesnoprávne a hmotnoprávne pochybenia v doterajšom konaní :

12.) že vo veci boli začaté dve rôzne trestné konania pod rôznymi spisovými značkami, a to 4. februára 2002 a 28. februára 2002, pričom dôkazy vykonané v prvom z nich špeciálny súd považoval za právne relevantné aj v druhom z nich napriek tomu, že procesne nedošlo k žiadnemu spojeniu týchto vecí;

13.) že zo strany vyšetrovateľov nebolo umožnené obžalovanému oboznámiť sa s výsledkami vyšetrovania v celosti;

14.) že až na hlavnom pojednávaní vyšlo najavo, že znalec Ing. M. M. vypracoval znalecký posudok spolu s ďalšími piatimi osobami, ktoré nielenže neboli vzaté do znaleckého sľubu, ale neboli a ani nie sú vedené v žiadnom zozname súdnych znalcov;

15.) že špeciálny súd na hlavnom pojednávaní konanom 22. novembra 2006 zamietol všetky návrhy na doplnenie dokazovania a vyhlásil dokazovanie za skončené za situácie, keď nielenže nevykonal ústne vypočutie v odvolaní uvedených svedkov, ale tieto zápisnice ani len procesne relevantným spôsobom neprečítal;

16.) že obdobie vymedzené rozsudkom, kedy malo dôjsť k trestnej činnosti obžalovaného nezodpovedá stavu, kedy v skutočnosti tento naozaj bol štatutárnym orgánom v dotknutých spoločnostiach;

17.) že v rámci celého trestného konania nebolo preukázané jednak, že by reklama obchodných spoločností H. a. s. a B. s. r. o. v masovokomunikačných prostriedkoch bola agresívna a frekvencia reklamných spotov a inzerátov nadpriemerná v porovnaní s inými spoločnosťami alebo komoditami a jednak, že by bola klamlivá, keďže vyššie uvedené obchodné spoločnosti vložené investičné prostriedky bez akýchkoľvek pochybností skutočne zhodnocovali prostredníctvom celého radu projektov ako nákup nehnuteľností, investície do médií, leasingová a zmenárenská činnosť, audiotextové služby a stávková činnosť, predaj áut, projekty v zahraničí (výroba autobusov, nealkoholických nápojov, výroba membrán,) atď.;

18.) že v rámci trestného konania neboli do spisu pripojené zmluvy s poškodenými, a teda nie je hodnoverne preukázaný počet uzavretých zmlúv, výška vložených finančných prostriedkov a výška nevyplatených finančných prostriedkov ako aj výška „sľubovaného“ úroku;

19.) že špeciálny súd v napadnutom rozsudku čo do počtu poškodených a výšky škody nezohľadnil tie prípady, keď došlo k opätovnému vkladu finančných prostriedkov vkladateľov potom, čo boli tieto poškodeným po ich zhodnotení vyplatené, pričom podľa výpovedí svedkov takýto postup mohol zodpovedať podielu skoro 1/3 z celkového počtu vkladateľov;

20.) že špeciálny súd sa objektívne nevyrovnal s rozsahom škody, ktorý mal obžalovaný V. F. spoločným konaním s ostatnými obžalovanými svojou údajnou podvodnou činnosťou spôsobiť.

Z týchto dôvodov sa obžalovaný V. F. domáhal, aby na podklade podaného odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok a aby ho spod obžaloby oslobodil, resp. aby vec vrátil špeciálnemu súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne aby vec vrátil prokurátorovi na došetrenie.

JUDr. J. L., obhajca obžalovaného F. M., proti ktorému sa viedlo trestné konanie ako proti ušlému podľa § 302 a nasl. Tr. por. účinného do 1. januára 2006, v odôvodnení podaného odvolania argumentoval tým, že do trestného spisu neboli zaradené zápisnice o výsluchu jednotlivých poškodených napriek tomu, že tieto procesné úkony boli vykonané.

Za daného stavu podľa názoru obhajcu JUDr. J. L. je napadnutý rozsudok nezákonný, a to pre hrubé porušenie práv na obhajobu a spravodlivý proces, čo je garantované nielen príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, ale aj Ústavou Slovenskej republiky.

Z tohto dôvodu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade ním podaného odvolania zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prokurátorovi na došetrenie.

Podľa § 254 ods.1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. por.) ak nerozhodne odvolací súd podľa § 253 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohli odvolatelia podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolania proti rozsudku špeciálneho súdu podali procesné strany na to oprávnené, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohli a urobili tak v lehote ustanovenej v zákone (§ 248 ods.1 Tr. por.), pričom odvolania obžalovaného V. F. a obhajcu obžalovaného F. M. JUDr. J. L. **nie sú dôvodné.**

Treba hneď úvodom uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetný

skutok stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, že ho spáchali obžalovaní a že z ich konania nastal tam uvedený následok.

Na takomto základe potom špeciálny súd vyvodil z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú správne.

Špeciálny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je rovnako zrejmé, ako sa špeciálny súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

Vzhľadom k tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky v otázke skutkových zistení odkazuje na podrobne rozvedené dôvody rozsudku špeciálneho súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a tieto si v plnom rozsahu aj osvojuje.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaných V. F. a F. M. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkolvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu toho skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom považuje za potrebné zdôrazniť, že základná premisa obhajobnej argumentácie obžalovaného V. F. a obhajcu obžalovaného F. M. JUDr. J. L. založená na tvrdení, že činnosť obchodných spoločností H. a. s. a B. s.r.o. nevykazovala znaky protiprávnosti, keďže obžalovaní mali postupovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka a že k zastaveniu činnosti týchto obchodných spoločností došlo nezákonným zásahom štátu prostredníctvom polície 5. februára 2002, v dôsledku ktorého nemohli byť fyzické a právnické osoby, ktoré im poskytli finančné prostriedky

či už formou zmluvy o pôžičke alebo prostredníctvom zmluvy o tichom spoločenstve, vyplatené, **sa nezakladá na pravde.**

Vykonaným dokazovaním bolo totiž jednoznačne preukázané, že v posudzovanom prípade išlo bez akýchkoľvek pochybností **o sofistikovanejšiu formu pyramídovej hry**, ktorá sa krátko predtým, ako došlo k začatiu trestného stíhania vo veci 4. februára 2002, sama zrútila v dôsledku toho, že objem vložených finančných prostriedkov už v tom čase nepostačoval na krytie výplaty vkladov a úrokov z nich, čo napokon bolo aj dôvodom k „prevodu“ obchodných spoločností H. a.s. a B. s.r.o. na iné subjekty, čo je inak predmetom trestného stíhania ďalších osôb.

Pre záver, že išlo o pyramídovú hru svedčí celý rad objektívnych skutočností vyplývajúcich z doposiaľ vykonaného dokazovania, a to :

- formulácia zmlúv, na ktorých základe fyzické a právnické osoby poskytovali finančné prostriedky do vyššie uvedených obchodných spoločností, a to predovšetkým zmluva o tichom spoločenstve s ustanovením, že tichý spoločník sa nebude podieľať na strate a dohodnutý výnos mu bude vyplatený bez ohľadu na to, či bude zisk dosiahnutý alebo nie;
- nákup obchodných spoločností, resp. obchodných podielov a iné podnikateľské aktivity v H. a. s. sa uskutočňovali výlučne z finančných prostriedkov vkladateľov získaných najmä prostredníctvom B. s.r.o. nekonceptne, bez znalosti trhu, ekonomickej situácie spoločnosti, bez predchádzajúcej prognózy jej vývoja a bez projektovej prípravy s prepracovanou dobou návratnosti investície (M., A., T., atď.);
- všetky tieto obchodné spoločnosti boli stratové, resp. zanedbateľne ziskové, pričom aj v tomto prípade nešlo o tzv. vonkajší zisk, ale o zisk získaný prostredníctvom materskej spoločnosti (napr. P. s. r. o.), teda v týchto obchodných spoločnostiach neboli vytvárané žiadne zdroje pre plnenie zmluvných záväzkov voči klientom a rovnako tak z objektívnych

dôvodov nemohli byť vytvárané ani v blízkej budúcnosti (napr. návratnosť T. cca. 80 rokov);

- dosiahnutý minimálny zisk preto nestačil ani na pokrytie prevádzkových nákladov obchodných spoločností H. a. s. a B. s.r.o., ktoré boli hradené rovnako len z vložených vkladov;
- už v roku 1998 boli splnené podmienky na vyhlásenie konkurzu H. a.s. a B. s.r.o., keďže tieto obchodné spoločnosti boli v predĺžení;
- výška výnosov, ktorých najvyššie dohodnutá sa podľa vykonaného dokazovania pohybovala až na úrovni 53% z výšky vloženého vkladu, pričom vklady a výnosy sa vyplácali výlučne z finančných prostriedkov nových vkladateľov;
- aj základné imanie H. a.s. bolo financované len výlučne z finančných prostriedkov pochádzajúcich z B. s. r. o. (finančné prostriedky vkladateľov), ktoré sa týmto postupom stali pre vkladateľov nevyhnutné,

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že v prípade H. a.s. a B. s.r.o. išlo o obchodné spoločnosti, ktoré boli priamo závislé od počtu nových vkladateľov a sumy vložených finančných prostriedkov, pričom bolo len otázkou času, kedy prílev nových peňazí nebude stačiť na vyplácania „starých“ klientov a celý systém sa zrúti, keďže v prípade týchto obchodných spoločností od počiatku boli ignorované všeobecne platné zásady nepretržitého trvania.

Správne zistené **konanie obžalovaných V. F. a F. M. špeciálny súd právne posúdil v súlade so zákonom.**

Odôvodnenie tejto právnej kvalifikácie je v napadnutom rozsudku dostatočné a vecne správne, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto smere len odkazuje na dôvody rozsudku špeciálneho súdu, ktoré si osvojuje.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného V. F. a obhajcu obžalovaného F. M. JUDr. J. L., ktoré títo považovali za rozhodné a podstatné pre ich obhajobnú argumentáciu v rámci odvolacieho konania, Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na podrobne rozvedené odôvodnenie napadnutého rozsudku stručne uvádza nasledovné:

K odvolacím námietkam obžalovaného V. F. a jeho obhajkyne JUDr. M. Š.

1.)

Podľa § 454aa ods. 1 Tr. por. v znení novely č. 122/2005 vo veci, v ktorej bolo začaté trestné stíhanie pred 1. septembrom 2004 a pôvodne v nej vykonával dozor podľa § 174 prokurátor okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry, vojenskej obvodnej prokuratúry alebo vyššej vojenskej prokuratúry a ktorá bola postúpená Úradu špeciálnej prokuratúry z dôvodu § 454a, je príslušný na konanie od nadobudnutia účinnosti tohto zákona prokurátor okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry, vojenskej obvodnej prokuratúry alebo vyššej vojenskej prokuratúry, ktorý bol príslušný v danej veci pred 1. septembrom 2004, ak do nadobudnutia účinnosti tohto zákona nebola podaná obžaloba. Súdne konanie a úkony v prípravnom konaní vykoná v takom prípade okresný súd, krajský súd, vojenský obvodový súd alebo Vyšší vojenský súd, ktorý bol príslušný na konanie pred 1. septembrom 2004; **to neplatí, ak o príslušnosti Úradu špeciálnej prokuratúry rozhodne generálny prokurátor podľa osobitného predpisu; v takom prípade súdne konanie a úkony v prípravnom konaní vykoná špeciálny súd.**

Generálny prokurátor 15. apríla 2005 podľa § 51 zák. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov v spojení s ustanovením § 454aa Tr. por. v znení zák. č. 122/2005 Z. z. vo veci obvineného V. F. a spol. vedenej v tom čase na Odbore boja proti korupcii Východ pod sp. zn. PPZ-7/BPK-V-2004, ktorá v tom čase bola evidovaná na Úrade špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod sp. zn. VII Gv 207/04, určil, aby dozor podľa § 174 vykonával naďalej prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že o obžalobe podanej na obvineného V. F. a spol. rozhodol v prvom stupni špeciálny súd ako vecne príslušný súd.

2.)

Podľa § 454 ab Tr. por. v znení novely č.122/2005 Z. z. ak právomoc špeciálneho súdu vykonáva Krajský súd v Banskej Bystrici podľa osobitného predpisu, vo veciach, v ktorých bolo nariadené hlavné pojednávanie, dokončí konanie Krajský súd v Banskej Bystrici; ustanovenie § 222 ods. 1 Tr. por. o postúpení veci sa v takom prípade medzi Krajským súdom v Banskej Bystrici a špeciálnym súdom nepoužije.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že obžaloba na Krajský súd v Banskej Bystrici bola podaná 8. júna 2005, kedy ešte vykonával pôsobnosť špeciálneho súdu. O tejto obžalobe ale **nenariadil hlavné pojednávanie**. V dôsledku toho sa potom uplatnili ustanovenia § 454aa ods.1, § 454ab (a contrario) Tr. por. v znení novely vykonanej zákonom č. 122/2005 Z.z., ktorá nadobudla účinnosť 15. apríla 2005.

Príslušnosť Špeciálneho súdu v Pezinku tu nastúpila ex lege (od 1. júla 2005, kedy boli na Špeciálnom súde v Pezinku zriadené senáty), a preto nebolo potrebné, aby Krajský súd v Banskej Bystrici volil formu predbežného prejednávania obžaloby a rozhodnutia podľa § 188 ods. 1 písm. a/ Tr. por. o postúpení veci.

3.)

Z písomných vyjadrení sudcov Špeciálneho súdu v Pezinku JUDr. R. S., JUDr. I. K. a Z. C. ako aj prokurátorov Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky JUDr. J. Š. PhD. a JUDr. J. P., ktoré boli v rámci odvolacieho konania prečítané na verejnom zasadnutí, Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že ani jedna z týchto osôb sa necíti byť vo veci zaujatá pre pomer k veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, keďže ani jedna z nich a ani členovia blízkej rodiny nevložili finančné prostriedky do H. a.s. a B. s.r.o.

4.)

Špeciálny súd na neverejnom zasadnutí konanom 15. novembra 2005 po predbežnom prejednaní podanej obžaloby nerozhodol žiadnym zo spôsobov uvedených v ustanovení § 188 ods. 1, ods. 2, ods.3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, keďže pre takýto postup neexistovali zákonné dôvody a nariadil vo veci hlavné pojednávanie, preto že:

- súhlas poškodeného s trestným stíhaním podľa § 163a ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 je potrebný pri taxatívne určených trestných činoch (medzi nimi je aj trestný čin podvodu) **iba** v prípade, že sa vedie trestné stíhanie proti tomu, **kto je vo vzťahu k poškodenému osobou, voči ktorej by mal poškodený ako svedok právo odprieť výpoveď (§ 100 ods. 1, ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006) - teda muselo by ísť o príbuzného v priamom pokolení, súrodenca, osvojiteľa, osvojenca, manžela a druhu alebo osobu v rodinnom alebo obdobnom pomere, ktorých ujmu by právom pociťoval ako vlastnú ujmu, pričom v posudzovanom prípade takáto situácia nenastala;**
- podľa § 2 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch je znalcom fyzická alebo právnická osoba splnomocnená štátom na vykonávanie činnosti podľa tohto zákona, ktorá je
 - a.) zapísaná v zozname znalcov
 - b.) nezapísaná v zozname, ak je ustanovená za znalca podľa § 15 tohto zákona;
 - podľa § 15 ods. 1 v konaní pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci možno ustanoviť za znalca aj osobu, ktorá nie je zapísaná v zozname, ak s ustanovením súhlasí a
 - a.) v príslušnom odbore alebo odvetví nie je zapísaná žiadna osoba alebo
 - b.) osoba zapísaná v zozname nemôže úkon vykonať alebo vykonanie úkonu by bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo nákladmi;

podľa § 15 ods. 2 znalec ustanovený podľa odseku 1 môže vykonať úkon, len ak zložil sľub podľa § 5 ods. 5 pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci, ktorý ho ustanovil za znalca;

v posudzovanej veci pri pribratí Ing. M. M. za znalca boli splnené všetky vyššie uvedené zákonné podmienky, keďže znalci zapísaní do zoznamu znalcov pre daný odbor z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti odmietli vykonať znalecký úkon a Ing. M. M. zložil zákonom predpísaný sľub;

- príkaz na vykonanie prehliadky v prípade **B. s.r.o.** bol vydaný príslušným vyšetrovateľom za predchádzajúceho súhlasu prokurátora, keďže išlo o prehliadku iných priestorov, a to **5. februára 2002**, pričom s týmto úkonom sa začalo **5. februára 2002 o 18.10 hod.**

príkaz na vykonanie prehliadky v prípade **H. a.s.** bol vydaný príslušným vyšetrovateľom za predchádzajúceho súhlasu prokurátora, keďže išlo rovnako o prehliadku iných priestorov, a to **6. februára 2002**, pričom s týmto úkonom sa začalo **7. februára 2002 o 08.10 hod.**

- v posudzovanej veci trestné stíhanie vo veci bolo začaté uznesením Krajského úradu vyšetrovania v Košiciach zo **4. februára 2002**, sp. zn. KUV – 15/OVEK – 2002, pričom svedkovia Mgr. I. B., Ing. M. H., Ing. M. O., Ing. J. M. a Ing. I. P. boli vypočutí v procesnom postavení svedka až po vyššie uvedenom dátume.

5.)

V tejto trestnej veci obžaloba bola procesným stranám doručená v auguste 2005, konkrétne obhajcovi obžalovaného F. M. JUDr. J. L. 12. augusta 2005. Vo veci bolo predsedníčkou senátu špeciálneho súdu nariadené hlavné pojednávanie 18. novembra 2005 na termín 12. – 16. a 19. – 21. decembra 2005, pričom obhajca obžalovaného F. M. JUDr. J. L. bol o termíne upovedomený 21. novembra 2005. Obhajca obžalovaného F. M. JUDr. J. L. písomným podaním z 30. novembra 2005 špeciálnemu súdu oznámil, že toho istého dňa mu manželka obžalovaného F. M. vypovedala plnú moc a vzhľadom k tomu sa hlavného pojednávania v určený termín nezúčastní. Predsedníčka senátu opatrením zo 6. decembra 2006 obžalovanému F.

M. ustanovila za obhajcu JUDr. J. L., ktoré prevzal 7. decembra 2005. Obhajca obžalovaného F. M. JUDr. J. L. písomným podaním z 8. decembra 2005 špeciálnemu súdu oznámil, že trvá na zachovaní lehoty na prípravu na hlavné pojednávanie. Na hlavnom pojednávaní konanom 12. decembra 2005 obhajca obžalovaného F. M. JUDr. J. L. nesúhlasil so skrátením lehoty na prípravu na hlavné pojednávanie a vzhľadom k tomu predsedníčka senátu špeciálneho súdu toto odročila na neurčito s tým, že 20. decembra 2005 určila nový termín hlavného pojednávania na 20. – 24. a 27. – 28. februára a 1. – 3. marca 2006.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že v danom prípade nebol dôvod na odročenie hlavného pojednávania, i keď z formálneho hľadiska nebola ustanovenému obhajcovi obžalovaného F. M. JUDr. J. L. zachovaná lehota na prípravu na hlavné pojednávanie v trvaní piatich pracovných dní. Išlo však o toho istého obhajcu, ktorý obžalovaného F. M. pred jeho ustanovením zastupoval na plnú moc (zvolila ho manželka obžalovaného F. M.) a ktorý obžalobu prevzal už 12. augusta 2005 a o termíne hlavného pojednávania bol upovedomený už 21. novembra 2005.

Teda v jeho prípade z materiálneho hľadiska právo na obhajobu obžalovaného F. M. vrátane lehoty na prípravu na hlavné pojednávanie porušené nebolo.

Na tomto mieste podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky treba dodať, že v takomto „**štýle obhajoby**“ obhajcovia všetkých obžalovaných pokračovali prakticky počas celého konania pred špeciálnym súdom tým, že neustále vytvárali rôzne prekážky konania hlavného pojednávania s cieľom čo najviac oddialiť a sťažiť rozhodnutie špeciálneho súdu o podanej obžalobe (napr. obhajca obžalovaného V. F. JUDr. M. K. v priebehu konania pred špeciálnym súdom podal desiatky námietok zaujatosti) a tým dosiahnuť prepustenie obžalovaných z väzby.

Treba povedať, že dĺžka väzby obžalovaných (konkrétne obžalovaného V. F., ktorá v súdnom konaní bez pár dní predstavovala dobu dvoch rokov) nebola zapríčinená prieťahmi zo strany súdov, ale jednoznačne štýlom obhajoby, ktorý v tejto veci uplatnili obhajcovia obžalovaných.

6.)

Odvolačná námietka obžalovaného V. F. je neopodstatnená, keďže vychádza z nesprávnej interpretácie nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 2/2005, ktorý bol premietnutý do stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 25.

Z uvedeného stanoviska vyplýva, že **definitívne vyriešenie otázky vylúčenia namietaného sudcu, resp. sudcov senátu, ktorý je povolaný na také rozhodnutie, musí predchádzať, ale iba rozhodnutiu vo veci samej, (napr. o podanej obžalobe) a nie konaniu vo veci (§ 31 ods. 4 Tr. por. účinného do 1. januára 2006).**

7.)

Špeciálny súd správne právne posúdil konanie obžalovaného V. F. podľa Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, teda podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, keďže neskorší Trestný zákon nie je pre obžalovaného priaznivejší v komplexe jeho všeobecnej a osobitnej časti.

8.)

Špeciálny súd nemohol prihliadnuť k okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu, ktorou bol podľa názoru obžalovaného V. F. súhlas poškodených, pretože takáto okolnosť podľa § 15b Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 ani nenastala.

V tejto súvislosti treba uviesť, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný V. F. spolu s ďalšími spolupáchateľmi mediálne a inak prezentoval H. a.s. ako veľmi dynamickú a úspešne sa rozvíjajúcu spoločnosť holdingového typu so základným imaním vyše 4,6 miliardy združujúcu viac ako 40 obchodných spoločností, ktorá sama alebo prostredníctvom B. s.r.o. zhodnotí finančné prostriedky vkladateľov až na úrovni 53% z výšky vloženého vkladu, pritom v skutočnosti tieto obchodné spoločnosti nevytvárali žiaden zisk a vklady a výnosy vyplácali výlučne z finančných prostriedkov nových vkladateľov.

Treba mať na zreteli, že celý tento systém tzv. pyramídovej hry fungoval len a len vďaka tejto klamlivej reklame, ktorá bola veľmi masívna (viac ako stá miliónové ročné náklady) a účinná, o čom svedčia vyjadrenia svedkov, ktorí sa výlučne na jej základe rozhodli investovať finančné prostriedky do týchto obchodných spoločností (napr. svedkovia R. T. a T. P.).

Teda v posudzovanej veci nešlo o žiaden súhlas vkladateľov, ale o ich uvedenie do omylu, v dôsledku ktorého potom títo požičali alebo vložili svoje finančné prostriedky do H. a.s. a B. s.r.o.

9.)

Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke obžalovaného V. F. stačí, keď sa okrem dôkazov podrobne rozvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku poukáže len na samotné znenie zmlúv o pôžičke a zmlúv o tichom spoločenstve uzavretých medzi jednotlivými vkladateľmi na jednej strane a H. o.c.p. a. s., resp. B. s.r.o. na strane druhej.

Aby bol Najvyšší súd Slovenskej republiky konkrétny, tak ide napr. o zmluvu o pôžičke vedenú pod číslom X. uzavretú medzi zmluvnými stranami, a to dlžníkom H. a. s., **zastúpeného V. F. – predsedom predstavenstva, ktorý na tento úkon splnomocnil M. a veriteľom K., pričom predmetom zmluvy je pôžička finančných prostriedkov veriteľa dlžníkovi vo výške 150 000 Sk na dobu dvanástich mesiacov s ročným úrokom 39,50%.**

Alebo ide o zmluvu o tichom spoločenstve vedenú pod číslom X. uzavretú medzi zmluvnými stranami, a to podnikateľom H. o.c.p. a. s. **zastúpeného V. F. – predsedom predstavenstva, ktorý na tento úkon splnomocnil K. a tichým spoločníkom R., pričom predmetom zmluvy je záväzok tichého spoločníka poskytnúť podnikateľovi vklad vo výške 530 000 Sk, pričom podnikateľ sa zaväzuje platiť tichému spoločníkovi podiel na zisku vo výške 37,50% ročne.**

Rovnaké okolnosti vyplývajú aj zo zmlúv uzavretých medzi jednotlivými vkladateľmi na jednej strane a B. s.r.o. na strane druhej.

10.)

Špeciálny súd pri ustálení skutkového stavu veci nevychádzal len z výpovedí spoluobžalovaného Ing. M. Š., ale z celého radu ďalších svedeckých výpovedí, listinných dôkazov a znaleckých posudkov a výsluchov znalcov, ktoré sa vzájomne dopĺňali a na seba nadväzovali, pričom tieto len potvrdzovali niektoré okolnosti, ktoré vyplývali z výpovedí spoluobžalovaného Ing. M. Š.. Pri tom treba mať na zreteli tú skutočnosť, že napomáhanie orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti je jednou z poľahčujúcich okolností, ku ktorej sa prihliada pri výmere trestu a záleží na každom obvinenom zvlášť, aký spôsob obhajoby v danej trestnej veci zvolí.

11.)

Vo vzťahu k rozhodnutiam publikovaným v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že tieto rozhodnutia (najmä pod číslom R 38/70 a 57/78) sa vzťahujú na celkom iné skutkové prípady než je teraz posudzovaný, a preto sa s nimi bližšie nezaoberal.

12.)

Námietka, že vo veci boli začaté dve rôzne trestné konania pod rôznymi spisovými značkami rovnako nie je dôvodná, keďže pre ten istý skutok (totožnosť skutku zachovaná tak z hľadiska totožnosti konania ako aj z hľadiska totožnosti následku) najskôr uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu vyšetrovania v Košiciach zo 4. februára 2002, sp. zn. KUV – 15/OVEK – 2002, podľa § 160 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa začalo trestné stíhanie vo veci a uznesením Úradu vyšetrovania Policajného zboru v Bratislave, odboru vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti, z 28. februára 2002, sp. zn. VKE–7/OVOZTČ – BA – 2002, podľa § 163 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa začalo trestné stíhanie proti konkrétnym osobám.

13.)

Obžalovaný V. F. sa s výsledkami vyšetrovania oboznamoval v pracovných dňoch od 28. februára 2005 do 12. apríla 2005 nepretržite v dobe

od 8.30 hod. do 11. 30 hod. a od 13.00 hod. do 15.00 hod. každý deň, ktorú dobu Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na rozsah veci považoval za primeranú.

14.)

Rovnako táto námietka nie je opodstatnená, keďže z vyjadrenia znalca Ing. M. M. na verejnom zasadnutí konanom na Najvyššom súde Slovenskej republiky vyplýva, že osoby, ktoré spomenul, na hlavnom pojednávaní konanom na špeciálnom súde v súvislosti s vypracovávaním znaleckého posudku, vzhľadom na rozsah celej veci mali za úlohu len spracovávať podklady a zbierať informácie za tým účelom, aby on ako znalec mohol predmetný znalecký posudok vypracovať, ktorý potom aj sám vypracoval a jeho závery predniesol na hlavnom pojednávaní.

15.)

Vo vzťahu k tejto námietke Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že náležité zistenie skutkového stavu veci je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Z požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci vyplýva, že **orgán činný v trestnom konaní sám určuje mieru dokazovania**, ktoré musí v konaní vykonať, aby bola táto požiadavka splnená. Orgán činný v trestnom konaní musí vykonať také dôkazy, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností tak, aby bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť.

V posudzovanej veci špeciálny súd v plnej miere postupoval v intenciách tejto zásady. Keďže obžalovaný V. F. na hlavnom pojednávaní konanom 13. septembra 2006 nesúhlasil s prečítaním zápisníc o výsluchu svedkov z prípravného konania postupom podľa § 211 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, ktorý navrhol prokurátor v podanej obžalobe, špeciálny súd upustil od vykonania týchto dôkazov, keďže pre náležité zistenie skutkového stavu veci osobný výsluch týchto svedkov nepovažoval za potrebný.

16.)

Obdobie vymedzené rozsudkom, kedy malo dôjsť k trestnej činnosti obžalovaného V. F., zodpovedá zabezpečeným listinným dôkazom, a to výpisom z obchodného registra Okresného súdu Košice I., z ktorých bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, v akom období bol obžalovaný V. F. predsedom predstavenstva H. a.s., resp. H. o.c.p. a.s., a konateľom B. s.r.o. a neskôr B. s.r.o., ktoré okolnosti sú rovnako podrobne rozvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, a to aj vo vzťahu k dobe, kedy „podnikateľská činnosť“ týchto obchodných spoločností bola ukončená.

17.)

Pre záver, že reklama obchodných spoločností H. a.s. a B. s.r.o. bola masívna, svedčí celý rad vykonaných dôkazov, a to počnúc výpoveďou svedkyne S. D. zodpovednej za nákup mediálneho priestoru až po vyjadrenia napr. svedka R. T., ktorý uviedol, že k vkladu finančných prostriedkov do jednej z týchto obchodných spoločností ho primäla reklama, doslova povedal, že „všade, kde si zapol človek televízor, nič inšie nevidel, len to“ a v neposlednom rade aj výsledky znaleckého dokazovania, z ktorých vyplýva, že na mediálnu a inú prezentáciu H. a.s., jeho dcérskych spoločností a B. s.r.o. boli vynaložené náklady rádovo v stámiliónoch častiach.

Rovnako niet žiadnych pochybností o tom, že táto reklama bola zároveň klamlivá z dôvodov vyššie uvedených, pretože len na báze takejto reklamy mohol celý tento systém „podnikania“ zo strany obžalovaného V. F. a spol. takú dlhú dobu fungovať.

18. – 20.)

Nakoniec vo vzťahu k týmto trom ostatným odvolacím námietkam obžalovaného V. F., ktoré majú v podstate rovnaký základ, Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že ani v tejto otázke nemal žiadne pochybnosti o správnosti skutkových záverov tak, ako ich v napadnutom rozsudku ustálil špeciálny súd.

V tomto smere treba pripomenúť, že obchodné spoločnosti H. a.s. a B. s.r.o. si viedli presnú evidenciu o svojich klientoch, ktorá po začatí trestného stíhania vo veci v rámci prehliadky iných priestorov bola stiahnutá na pamäťové nosiče, pričom pribratý znalec potom takto získané informácie spracoval v podanom znaleckom posudku a tieto závery predniesol v konaní pred špeciálnym súdom tak v otázke počtu uzatvorených zmlúv, výšky vložených ako aj výšky nevyplatených finančných prostriedkov, a tým vlastne aj v otázke výšky spôsobenej škody.

V prípadoch, keď po zhodnotení a vyplatení vložených finančných prostriedkov došlo k ich opätovnému vkladu už však so zhodnotenou čiastkou treba ešte povedať, že takéto prípady podľa vyjadrenia znalca na verejnom zasadnutí v konaní o odvolaní nemali vplyv na výšku vyčíslenej škody, pretože vždy išlo o nové samostatné zmluvy, z ktorých plynul záväzok, pre tú ktorú obchodnú spoločnosť vyplatiť stanovenú výšku finančných prostriedkov.

Rovnako neopodstatnená bola aj odvolacia námietka obhajcu obžalovaného V. F. JUDr. P. P., pretože podľa v spise pripojeného úradného záznamu, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky nemal pochybnosti, boli splnené podmienky na vykonanie hlavného pojednávania 10. januára 2007 a vyhlásenia rozsudku.

Navyše treba ešte dodať, že posúdenie tejto otázky by bolo aj tak právne irelevantné, keďže sa viaže k obžalovanej Ing. A. M., vo vzťahu ku ktorej napadnutý rozsudok špeciálneho súdu už nadobudol právoplatnosť.

Napokon vo vzťahu k dôvodom odvolania uvedeným zo strany obhajcu obžalovaného F. M. JUDr. J. L. treba poznamenať, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. decembra 2004, sp. zn. 6 Ndt 6/2004, podľa § 44 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 v tejto trestnej veci nepripustil účasť poškodených v trestnom konaní.

Stalo sa tak na návrh generálneho prokurátora z dôvodu veľkého počtu poškodených (123 204), keďže jednotlivým výkonom ich práv **by mohol byť závažným spôsobom ohrozený účel a rýchly priebeh trestného stíhania.**

Napriek tomuto procesnému postupu bol v tejto trestnej veci skutkový stav ustálený v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie spôsobom vyššie uvedeným.

Pochybil však špeciálny súd, keď obžalovaným V. F. a F. M. neuložil podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 tresty odňatia slobody úplne na hornej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 12 (dvanásť) rokov.

Treba mať na zreteli, že trestná činnosť týchto obžalovaných nemala obdobu v minulosti tak čo do jej rozsahu a ako aj čo do výšky spôsobenej škody nehladiac už vôbec na množstvo ľudských a rodinných tragédií spojených s touto vecou. V takomto pohľade potom poľahčujúca okolnosť, že obžalovaní V. F. a F. M. pred spáchaním tejto trestnej činnosti viedli riadny život je úplne zanedbateľnou v porovnaní s následkami, ktoré svojou trestnou činnosťou spôsobili. V neposlednom rade pri ukladaní trestu bolo potrebné dôslednejšie prihliadnuť aj k postoju obidvoch obžalovaných k spáchanej trestnej činnosti a k celému trestnému konaniu, keď jeden z nich všetkými možnými spôsobmi negoval postupy orgánov činných v trestnom konaní a druhý z nich sa trestnému stíhaniu útekem do zahraničia úplne vyhol.

V takomto kontexte potom trest odňatia slobody uložený úplne na hornej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby by bezpochyby lepšie splnil účel trestu tak z hľadiska jeho individuálnej ako najmä jeho generálnej prevencie. Zároveň by to znamenalo, že obžalovaným vzhľadom na rozsah spáchanej trestnej činnosti bol podľa zákona uložený maximálny trest.

Toto hmotnoprávne pochybenie špeciálneho súdu však Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol napraviť pre nedostatok odvolania podaného špeciálnym prokurátorom v neprospech obžalovaných V. F. a F. M..

Špeciálny súd nepochybil, keď na výkon uložených trestov obžalovaných V. F. a F. M. podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 zaradil do najprísnejšej III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny, keďže pre postup podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 neboli splnené zákonné podmienky.

Stavu veci a zákonu zodpovedá aj trest prepadnutia majetku, ktorý bol obžalovaným V. F. a F. M. podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 uložený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov odvolanie obžalovaného V. F. a obhajcu obžalovaného F. M. JUDr. J. L. podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 ako nedôvodné zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 30. mája 2007

JUDr. Juraj K l i m e n t, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :